

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 25.03.1950**

Vehäxt

Däs wuu ich Eich heit vezähl, is korz vorm ärschde Wältkrieg dem Adam bassiert.

De Adam hot schun lang e Gääsel kaafe wolle. Awwer in ganz Bensmer wuar kaans ze krieje. Er hot in deene zwaa Bensmer Zeidunge alle Annoose noachigeguggd, vun vorn bis hinne un vun hinne bis vorn. Nääjenswuu woare Gääsel ausgeschrewwe.

— Doo woaren Foxterrie oabzegäwwe, e Kaut Meschd woar ze hoawwe, e frischmälkend Kuh hot zum Vekaaf geschdanne, aa zwaa Gaasbeck, aaner sogoar zor Zucht daaglich, sinn doo ougebodde worrn, awwer als net däs, woaser wollt un wuu soi ganz Härz drougehanke hot. Groad däs hot gefehlt — e Gääsel.

Aneme schäine Sunndoamojend — sein Froind, de Noachbersphilipp hot groad beiem inde Kich gehockt — is soi Fraa in aaner Raasch zur Deer roigeschdärzt kumme. Se hots Häpprumer Bläädche inde Hand gehadde un ehr Gesicht hot vor Fraad geglenzt wie en bollierde Dräkaamer. „Adam!“ hotse gesoat „Adam, doo gugg här! Awwel kummer zueme Gääsel! Doodroi is aans ausgeschrewwe! Awwer dummel dich un mach dich glei uff die Socke, ehnder dasses uns en annerer vorde Noas wäkschnabhe dutt!“

De Adam hot die Zeidung genumme, die Annoos gena doichgeläase un gesähe, daß däs Gääsel ganz, inde Neh vun Häpprum schdäih deed. — „Däs baßt groad!“ horrer gesoat „doo kommer zu Fuuß hiemache un glei e Wäggel mitnemme, wuumer däs Gääsel druffschedle kann. Waaschde woas, Philipp, du kennschd mer de Gefalle duu un kennschd mit mer gäih. Du hoschd joo aa en Gaaseveschdand un konnschd mer uff dem lange Hie- un Härwää Gesellschaft leischde!“ „Aa räächd!“, hot sein Froind gesoat. „Heit am Sunndoa is sou wie sou nix ze vesoime un souen Gang dutt mer aa gut, Ich gäih glei haam ässe un bis ich wirrer kumm, wärschde aa sou weit soi!“

De Adam hot im Rabuus gässe, hot soi sunndoags Munduur ougezooge, soi Wäggel färdig gemoachd, Gäld oigeschdeckt un wie de Philipp riwwerkumme is, horrer schun baraad geschdanne.

Korz druff sinn die zwaa seelevegniegd die Häpprumer Schossee zammenaus gemoachd — Wiese in die Neh vum Galje kumme sinn, hot de Philipp gesoat: „Doo drowwe solls aa net sou ganz geheier soi! Ich häbb als klaner Buu sou allerhand devuu vezähle häijern. Noachds vun zwelf bis aans soll dort als en freirige Mann rummlaafe, där wuu sein äiene Kobb im Aam hot. Wär dem begäjend, den nimmt am Kanthooke un zärren unner die Aerd!“ — „Gäh!“, hot de Adam gesoat un hot gelacht „däs is alles Oaldweiwergabbel! An Geschbenschder glaawich net!“ — „Adam!“, hot de Philipp gesoat „Adam, vesinnig dich net! Ich bin aa kaan dummer. Awwer du wärschd doch zuugäwwe misse, dasses Sache gitt,

die wuu mer sich aafach net erkleern kann!" — „Ich glaab däs all net!“, hot de Adam gesoat „ich glaab nor, woas ich sähe duu, veschdanne un doodemit basta!“

De Philipp hot den Adam genaa gekennt. Er hot gewißt, dasses mit dem soiner Kuraasch net sou weit här woar, im Gäjedaal, dass er bei soine Schuulkummeroare vun jehär schun als en groußer Hoasefuß bekannt woar. „Woart nor!“, horrer bei sich gedenkt „woart nor! Heit sollschde mool woas erlääwe!“ — De Philipp woar neemlich en groußer Schbaßvoggel un hot gäärn sein Uutz mit aam gedrewe. Un er hot sich schun sein Plaan zeräächd geleggd gehadde, noch ehnder, als dasse an Ort un Schdell kumme sinn.

Die Gaas is kaaft woarn un weisse sou wolfel woar, is de Adam uffem Reduurwää oigekehrt un hot de Philipp zueme Halwe oigeloare. Aus dem aane sinn zwaa worrn un aus deene zwaa drei. E paar Häpprumer Leit sinn dezuu kumme un ball woare schäini Gesellschaft beisamme. — De Philipp hot de Wärt bei Seit genumme un horrem äbbes ins Ohr gepischbert. Där hot ärschd e vedutzt Gesicht gemoachd, hot dann schdillvegniegd gelächelt un is dann mit dem Philipp neugange. Droi inde Wärtsschdobb hot de Adam es grouße Wort gefiehart. Er hot vun soine Häldeade vezählt un dassen nix fäichdig mache kennt un dass er net an Geischder un an Härei glaawe deed. — Die siwwe Halwe, wu er hinner sich gehadde hot, woar inde Kobb geschdieje.

Iwwere Weil is de Philipp roikumme. „Adam! Auf!, horrer gesoat „Es is häigschdi Zeit, daß mer uns uffde Haamwää mache! Waaschde dann aa, wieveel Uhrs is? Es gäiht schun uff halwer zwelfe! — „Sakrelodd!“, hot de Adam gesoat un is uffgeschbrunge. „Nix wie haam! Moi oam Kädd ward schun schäi uff uns woarte!“ Im schdille horrer awwer gedenkt: „Wammer nor noch vor zwelfe am Galje vebei sinn!“ — Däs Geschbreech vun heit Mojend issem doch im Kobb rummgange. Er hot schnäll bezoahlt, hot mim Philipp däs Wäggel mit dem Gääsel ausem Houf gezooge un hat sich Hals iwwer Kobb uffde Haamwää gemoachd.

Wiese ande Galje kumme sinn, is de Philipp uff aamool schdäih blewwe un hot de Adam ougeschdumbd. „Gugg mool doo nuff!“ horrer ganz leis zugepischbert. „Sieschde nix?“ — De Adam hot ganz veschdeert gefroagt: „Woas dann, Philipp, woas dann?“ — „Ei, hoschde dann kaa Aage im Kobb? Sieschde dann net, daß sich dort owwe, links vun deene Beem äbbes reegt? Da, awwel kimmts langsam de Bäik runner!“ De Adam hot doogeschdanne wie gebannt. Wann in dem Aageblick aaner geschdoche hett, ich glaab, er hett kaan Drobbe Blut vun sich gäwwe. „Nix wie heidi!“ hat de Philipp gesoat. „Wann där bis zu uns kimmt, simmer alle zwaa veloorn mitsamtem Gääsel! Do gugg mool här! Däs schoint schon woas vunde Härei oabkriecht ze hoawwe. Es zärrert am ganze Kärber!“ — Vor Engschde woar de Adam wirrer ganz niechdern worrn. Er hot soi Wäggel genumme un is, woas gischde, woas hoschde, gäje Bensem zu kajaggert, dass er de Philipp faschd net hot noachkumme kenne.

Wiese endlich dehaam woarn, hot sich de Philipp glei pärr gemoachd. De Adam awwer hot inde Dunkelheit soi Gääsel inde Schdall gefiehart, dann horrer soi Kädd geweckt. Die wollt ärschd gaschdig wärrn, weiler net bei Zeit dehaam woar. Awwer er hotse beruhigt un gesoat: „Kädd! Du wärschd schdaune, woas fore schäi Gääsel ich mitgebroachd häbb. Däs is schun mäinder e Gaas als wie e Gääsel. Es is de Schdaat all woas die schon e schäi Gemälk hot. — Schbaß bei Seit, däs muschde sähe. Du wärrschd aa doi Fraad drou häwwe. Zieg dich ou un kumm mool mit inde Schdall!“ — Neugierig, wie die Weibslait sinn, hot sich däs die Kädd net zwaamool soae lasse! Se hat sich notdärfdig ougezooge un is mim Adam inde Schdall noi.

De Adam hot soi Schdalladärn mitgenomme. Wie er däs Gääsel beleicht hot, heeren faschd de Schloa geriehart. Die Kädd hot en Läiwekrisch geduu un is kraadeblaasch worrn. „Ei“, hotse gekresche, däs is, däs is joo en Bock! Un woas for aaner! En ganz ausgezehrte schdrubbiga Gaasbock! Wie konnschde dich iwverhaapt unnerschdäih, sou äbbes mit haam ze bringe!“ — De Adam hot doogeschdanne wies Kind beim Dräck. Dannn horrer vor sich hiegeschdorrert: „In — in — Häpprum woar — woars noch e Gaas. -- Wie die zum Bock worrn is — doo is Häxerei mit im Schbeel. Un jetz horrer soiner Kädd vezählt, woase am Galje erlääbt heen un daß dort woahrschoins die Gaas innen Bock verhäxt worrn weer. Awwer die Kädd hat vun all dem nix wisse wolle. „Moje in aller Härrgottsfrieh moachsche dich uff! Den krätzbäckige Bock doo nimmschde glei mit. — Wande awwer ohne Gaas haamkimmschd, brauschde die Schwell doo net mäih zu iwverträäre. Sou, mach dich jetz in doi Bett, du Doamel!“ — — De Philipp hot hinner soim Maierche geschdanne un hat sich ball geweljert vor lache.

Wiede Adam am neegschde Mojend in die Häpprumer Wätschaft kumme is, hot die Wätsfraa geschmunzelt: „Moin Mann hat doch Räächd behoalte. Er hot zuumer gesoat: „Heit Mojend wärd wahrschoins en Bensmer Mann kumme. Nimm dem soin Bock oab un gäwwern de foor die Gaas, wuu im Schdall schdäiht. Ich will awwer vun dem Kroom nix sähe un wisse. Doo schdiggd Häxerei dehinner. — — „Häxerei?, da doo häwwemers!“, hot de Adam gedenkt un hot e paar mool mim Kobb genuggd. — Er hot soi Wäägäl mit dem Gaasbock inde Houf gefoahrn un die Wätsfraa is mimme wunnerschäine Gääsel ausem Schdall kumme. Ze zwadd häwweses uffem Wäggel veschdaud. De Wärt säbchd awwer hot hinnerm Vorhang vunde Kich geschdanne un hot sich de Bauch gehoalte vor lache. —

Uffem Haamwää is de Adam ganz noachdenklich woarn. Er hot als for sich hiesimeliert. „Ja, ja, es gitt hoalt doch noch Sache, wuu mer sich net erkleern kann un wuu net demit ze schbasse is. De Philipp hat doch Räächd mer soll sich net vesinnige!“ — — — Un alleritt horrer umgeguggd, ob aus soim Gääsel net doch wirrer en Gasbock worrn weer.